

RAS.

Zoo. Maar die Roze . . . Kom, ga je mee wat loopen; ik kan niet zoo lang blijven zitten. Die zee maakt me zoo zenuwachtig. (*Zij wandelen op. Corry kijkt nog even naar Absburg.*)

Negende Tooneel.

Mevrouw v. d. Eem en Van Absburg gevolgd door Lena met Johan van de andere zijde op. Lena en Johan loopen door.

VAN ABSBURG (*de stoelen naar voren verschuivend.*)

Nu, wij treffen 't, nicht, een paar stoelen.

MEVR. V. D. EEM.

Maar wat is dat? Waar blijven Lena en Ras?

VAN ABSBURG.

Laat ze maar loopen; zij zullen niet in de plasjes trappen.

MEVR. V. D. EEM.

Maar dat heb ik toch heusch liever niet. Enfin, ik ben blij dat ik zit, want 't is vreeselijk fatigant dat loopen in de brandende zon. Maar zeg eens, Fransje, je hebt 't er op aangelegd alleen met me te zijn. Confidences, mijn jongen?

VAN ABSBURG.

Ja, nicht. Vertelt u me toch eens, waarom gunt u Lena niet aan Johan Ras? (*Mevrouw v. d. Eem kijkt boos, hij vervolgt lachend*): Als ik een dochter had, een goed verstandig meisje als Lena, wel, dan zou ik zeggen „Mijne dochter, gij zijt tot de jaren des onderscheids gekomen. Bemint gij dezen man ende bemint dezelve u... Welnu dan...”

MEVR. V. D. EEM.

Dan zou jij je natuurlijk als een gek aanstellen.

VAN ABSBURG.

Excuseer, nicht, maar gelooft u dat u zooveel verstandiger is...?

MEVR. V. D. EEM.

U is beleefd.

VAN ABSBURG.

Ja, de meeste ouders achten zich onfeilbaar, maar dat is heusch een groot ongeluk voor de kinderen in 't bijzonder en voor de maatschappij in 't algemeen. Gelooft u eigenlijk ook niet dat de eerste vraag voor ouders niet mag zijn: komt dit of dat plan van mijn kind, dat natuurlijk geen idioot is, overeen met mijn plannen, maar, is 't mogelijk aan de wenschen van mijn kind te voldoen?

MEVR. V. D. EEM.

Je redeneert heel mooi, maar zie je... 't is te gek. Verbeeld je nu toch eens, Johan Ras moge een goede jongen zijn, maar, mijn beste Frans, er zijn nu toch eenmaal coterieën en coterieën in deze onvolmaakte wereld.

VAN ABSBURG.

In ons aardse beestenspelletje, een kooitje voor koningsleeuwjes, een kooitje voor gewone leeuwjes, een kooitje voor pauwen en een voor eenden, veel tamme eenden en nog meer apen. En al die lieve diertjes verachten elkaar, maar vooral zij die allengs in een hooger kooitje vlogen dan...

MEVR. V. D. EEM.

U wordt hatelijk, mijnheer Van Absburg.

VAN ABSBURG.

Waarom? Wij kunnen 't toch niet helpen en wij schamen er ons ook niet voor dat onze gemeenschappelijke grootvaderschoolmeester...

MEVR. V. D. EEM.

Pardon, dat is te zeggen: hij gaf les in 't Fransch, nadat hij in den franschen tijd zijn geheele fortuin...

VAN ABSBURG.

Dat hij dankte aan de lapjes van zijn Papa.

MEVR. V. D. EEM.

Zijn vader had een groote handelszaak.

VAN ABSBURG.

Natuurlijk groot. Alles is groot in onze familie (*na een oogenblik*). Nicht, is u wel eens verliefd geweest?

MEVR. V. D. EEM.

Mais quelle idée! En ik ben getrouwd.

VAN ABSBURG.

Dat is waar ook. En denk u dan eens terug in dien schoonen tijd toen u verliefd was. En vraag u dan eens af, met de hand op 't hart, waarom u recht hebben zou, het geluk van twee menschen, die, me dunkt tot vervelens toe, getoond hebben elkaar lief te hebben, waarom of u het recht zou hebben, vraag ik, dat geluk op te offeren aan uw treurig begrip van deftigheid.

MEVR. V. D. EEM.

Maar mijn beste Frans, denk nu toch eens een oogenblik na. Iedereen zal immers zeggen, dat wij 't om het geld doen.

VAN ABSBURG.

Wij? Maar wij doen het niet.